

In de omgeving van een kasteel.....

Limbricht. Vanaf Landgoed Kasteel Limbricht wordt op woensdag 30 december 2020 een speurtocht georganiseerd. Voor, tijdens of na de wandeling kan genoten worden van warme chocomelk, koffie, thee, glühwein, goed gevulde snert, brownies en broodje knak. Via een klinkerweg en boogbrug betreed je de binnenplaats behorend tot het motte kasteel Limbricht.

Bij het boompaviljoen met in het centrum een geknotte es, ontvangen we een geplastificeerde route voorzien van foto's en een goed beschreven route.

We beginnen direct te wandelen door een Lindenlaan. We zijn als familie hierheen gereden in twee auto's en om het kwartier kan gestart worden. Onze kleindochter leest hardop voor hoe er gewandeld dient te worden. We wandelen de Kievitsweg in met rechts en links een open vlakte en voor ons ligt het Limbrichterbos. Dit bos is ongeveer 91 ha groot en wordt beheerd door de Vereniging Natuurmonumenten. We zien een "biddende" torenvalk die tevergeefs naar prooi tuurt.

Eén van de weinigen die nog voor het eten bidt. Via de Rollenweg wandelen we verder. Op diverse plekken liggen weilanden die niet betreden mogen worden omdat ze als rustgebied dienen. Ze worden gemaaid en het maaisel wordt afgevoerd. Ik denk dat in het voorjaar hier bloemrijke weilanden te bewonderen zijn. We wandelen langs een houten weekend huisje. Het is een fraai en oud bos met machtige beuken en zomereiken waar ook dood hout mag blijven liggen. Aan sommige bomen groeien grote tonderzwammen. We horen de boomkruiper. Drooggevallen beken worden hier ook gemaaid. Door of langs het gebied loopt de Bosgraaf en Limbrichterbeek.

Ik was bang dat er veel te veel mensen hier de benen zouden strekken, maar dat valt gelukkig mee en er wordt voldoende afstand gehouden. De kleinkinderen springen over drooggevallen slootjes. Fraaie, dode liggende bomen zijn begroeid met mos. Andere bomen worden beklommen, sommige paden zijn wat modderig, maar dat mag de pret niet drukken. Aan een dode Zwarte vlier groeit een roodbruine zwam. Onze kleindochter ziet hierin meteen de gelijkenis met een oor. Het is het judasoor. We komen bij een forse, dode, liggende beuk. Hier worden de meelopers getrakteerd op warme chocomelk of glühwein. Enkele nijlganzen vliegen door het bos. Na een korte stop wandelen we verder, langs het pad Haagbeuken, gepland als erfscheiding?

We komen bij een geasfalteerde weg, dit is de Limbrichterweg. We wandelen richting spoor. Rechts in weilanden grote en fraaie knotwilgen. Een enkel andreaskruis en een mededeling "Let op trein", wijst ons op de onbewaakte

spoorwegovergang met één spoor. Deze spoorlijn werd in 1926 aangelegd als tramlijn en later werd ze als goederenspoorlijn gebruikt. We wandelen parallel aan de spoorlijn. We wandelen Limbricht of Lömmerich binnen en steken de spoorlijn over. We hebben zicht op het Romaanse en uit 1256 daterende Sint Salviuskerkje met trapgevels en kerkhof. Dit voormalige kerkje is één van de oudste kerkgebouwen van Nederland. Tot 1922 werden hier kerkdiensten gehouden. We wandelen achter het vierkante kasteel Limbricht langs, dat gebouwd is op een kunstmatig opgeworpen heuvel en met een brede omgrachting. Het viswater behoort tot de hengelsportvereniging De Wiejert. Links een kijkje op de velden van honk- en softbalclub De Sittard Condors. In de gracht zwemmen meerkoeten, Wilde eenden en waterhoentjes. We naderen het einde. In de muren van de U-vormige voorburcht zitten verticale schietgaten en tegen een ander deel zijn fraai leibomen geplant. Vanaf de toegangsweg zijn de smeedijzeren jaarankers 1630 goed te zien. In de muur zijn verticale uitsparingen zichtbaar waar de ketting van de ophaalbrug heeft gezeten. Als je op de binnenplaats staat heb je zicht op het eigenlijke kasteel. Boven de ingangspoort een chronogram paX hVIC DoMVI (Vrede zij met dit huis), 1622.

Op de binnenplaats staan 12 blokhutjes opgesteld waar de wandelaars staand van hun glühwein, heerlijke kop erwtensoep of broodje knak kunnen genieten. Fijn gewandeld door een prachtig gebied, complimenten aan de organisatoren.

Nieuwjaarsdag.

Op nieuwjaarsdag 01 januari 2021 hebben we als familie inclusief viervoeter Blitz afgesproken om rond 11.00 uur te wandelen in de buurt van Boukoul. In drie auto's wordt naar het startpunt gereden en dat is grenspaal 412. De voormalige, hardstenen hoofdpaal 412 stond als het ware midden op het grenspad. Ze werd vaker aangereden c.q. beschadigd.

Op 21-10-2010 heb ik het kadaster te Eindhoven schriftelijk ingelicht dat deze hoofdpaal al jaren verdwenen was. Want uit de op 30-10-1980 gesloten overeenkomst tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Bondsrepubliek Duitsland over de instandhouding van de afbakening van de gemeenschappelijke Rijksgrens blijkt, dat i.v.m. de driejarige cyclus de schouw wordt uitgevoerd door respectievelijk de autoriteiten van het Duitse- of Nederlandse kadaster.

Op 09-02-2016 stond een nieuwe, vierkante granieten grenspaal 412 langs de bosrand, recht er tegenover eenzelfde grenspaal, ook met nummer 412. Door nu twee grenspalen te plaatsen wordt hier de thalweg toegepast. De grens ligt exact tussen deze twee stenen. Ter plekke wordt een champagnefles ontkurkt en proosten we internationaal op het nieuwe jaar 2021 en hopelijk wordt de coronapandemie wereldwijd “weggeprikt”. We wandelen het grote Duitsland en de deelstaat Noordrijn-Westfalen binnen. We gaan het hoogterras op, dit pad heet Alte

Zollstraße. De Bondsrepubliek Duitsland is 8½ keer zo groot als Nederland. We passeren een tankgracht. Het eerste brede pad naar rechts wandelen we in. Het rechter boscomplex wordt Galgenberg genoemd met een hoogte van 59 meter. In dit boscomplex zijn veel bomen geveld, hoofdzakelijk Amerikaanse eiken,. De 2 meter lange boomstammen liggen opgestapeld langs de rand van dit pad. De vijf kleinkinderen vinden dat maar wat interessant om ze te beklimmen. Maar onze kleinkinderen houden niet zo van die brede, rechte paden. Ze zien liever van die kleine slingerpaadjes. We verlaten dit brede- en heuvelachtige pad en gaan naar links. Ik heb wat drinken voor de kleinkinderen bij me, een peer, appel en wat zoetheid, ze genieten ervan. Op een t-splitsing gaan we naar rechts. Links van dit pad hebben ze in het verleden veel grind, zand en klei gewonnen, een verlaging als gevolg. Her en der staan van die hoogzitten van waaruit jagers het wild goed kunnen observeren.

Voor de kleinkinderen een uitdaging om ze ook even te gaan beklimmen. Langs een bosrand wandelen we weer richting grens. Bij een viersprong horen we de goudvink en de Zwarte specht. Links houten banken en een deels ingegraven bunker, waarvan de openingen voorzien zijn van roosters. Deze bunker stond in het tracé van de nieuw aan te leggen autoweg Roermond-Elmpt, opening 18 mei 2009. De bunker is van gewapend beton met een achthoekige verhoging voorzien van een rond gat met een doorsnee van 80 cm, meestal bezet door 1 persoon als observatiepost. De muren en dak hebben een dikte van 40 cm. De bunker bestond uit twee ruimtes, één gevechtsruimte en vier trapjes lager een wat kleinere ruimte. In het diepe gedeelte een in/uitgang van 1.20 m hoog die naar de loopgraven liep. We gaan dalen en bij een houten constructie gaan we naar rechts vrij stijl omhoog. De constructie is aangebracht om het de mountainbikers moeilijk te maken om langs de tankgracht hun hobby uit te voeren. Dit is echter niet gelukt. We volgen dit smalle pad en komen langs zoelplekken van het wilde zwijn. Hier staan ook schurkbomen waar het wilde zwijn, nadat hij/zij in bad heeft gelegen, zijn borstelige lichaam tegenaan schuurt. De ouderen verlaten het smalle pad en wandelen richting grens. Ik volg met mijn kleinkinderen nog een tijdje dit heuvelachtige paadje. Dan gaan wij ook naar links en komt de familie weer bij elkaar. Via de grensweg met de dubbele grenspalen 411B, wandelen we naar grenspaal 412. Daar worden de door mij gebakken kniepekes (nieuwjaarskoekjes) uitgedeeld die iedereen die bijzonder lekker vindt.

Leo Koster